E D I T U R A S C R I P T U M®

CĂDEREA CARE M-A ÎNVĂȚAT SĂ ZBOR

Aprecieri pentru această carte

Am cunoscut-o pe Florica Cherecheș în numeroase contexte profesionale și politice, de-a lungul multor ani. Am lucrat împreună în administrația locală, am trecut împreună prin perioade dificile și am avut ocazia să-i cunosc seriozitatea, perseverența și, mai ales, puterea de a merge mai departe atunci când lucrurile nu au fost ușoare.

Parcursul ei este unul al oamenilor care nu s-au lăsat definiți de împrejurări, ci au ales să transforme provocările în noi începuturi.

Îi doresc Floricăi ca această carte să le ofere celor care o vor citi nu doar o parte din povestea ei, ci și curajul de a-și privi propriile încercări cu speranță și cu încredere în puterea unui nou început.

—**Ilie Bolojan**, Președinte PNL
și Prim-ministru al României (2025-2026)

De aproape un deceniu, Florica Cherecheș este pentru noi o prezență constantă și luminoasă. Prima întâlnire a fost într-o biserică, apoi la o conferință dedicată familiei, unde i-am auzit și impresionanta poveste de viață.

Florica este genul de om pe care îl îndrăgești din prima clipă și așa rămâne. Dacă intri într-o încăpere plină de oameni și ea se află acolo, prezența ei se simte. Are o frumusețe care vine din interior, dublată de o inimă empatică, o fire jovială, caldă și deschisă.

Când o vezi într-o poziție de conducere, nu poți să nu spui cu convingere: „Cu adevărat, există Dumnezeu." Prin viața ei, prin felul ei de a iubi și de a sluji, Florica este o lumină în întuneric.

—**Bodo**, solist Proconsul, și soția, **Loredana**

Există oameni care nu au nevoie să se autoproclame lideri pentru a fi urmați. Viața lor, felul în care trăiesc și valorile pe care le respectă îi recomandă înaintea oricărei școli de leadership. Sunt acele persoane care transformă în bine tot ce ating prin exemplu personal, prin verticalitate și prin curățenia morală pe care o poartă firesc. Oamenii îi urmează fără ca ei să își propună asta, pentru că nu poți spune „Urmăriți-mă" dacă nu ești, mai întâi, liderul propriei tale vieți.

Din această categorie face parte Florica Cherecheș. Am întâlnit-o la un eveniment dedicat femeilor, unde a fost invitată tocmai pentru că viața ei este o poveste – nu una cu personaje de basm, ci o adevărată odisee. O călătorie a unei femei care, indiferent de încercările vieții, nu și-a pierdut încrederea în Dumnezeu și în oamenii pe care El i-a așezat în drumul ei; o femeie care nu a renunțat la onoare, la dorința de a învăța și la demnitate, nici atunci când alții nu ar mai fi văzut lumina „de dincolo de culme".

A fost călăuză și exemplu pentru cei patru copii ai ei. În durerea pierderii primului soț, a găsit puterea de a merge mai departe, conștientă că rolul de mamă nu se rezumă la hrană și grijă, ci înseamnă și model de integritate.

A știut să respecte și să onoreze prezența bărbatului în viața ei – atât în prima căsătorie, cât și în cea de-a doua. În viața personală, socială și profesională, Florica a dovedit altruism, compasiune, generozitate și consecvență, calități rare în contextul social și politic actual, dar care la ea vin natural, fără efort.

Pentru mine, Florica este o curiozitate frumoasă, un exemplu și o zonă de învățare. Mă întreb adesea cum a reușit să își gestioneze timpul în toți acești ani, cum s-a împărțit între cei patru copii, cum a reușit să fie mamă bună, soție iubitoare și profesionist exemplar, și cum, pe lângă toate acestea, este o bunică veselă și răbdătoare pentru cei zece nepoți. Sunt convinsă că răspunsurile la aceste întrebări se regăsesc în paginile acestei cărți.

Florica este ca un vin bun: timpul îi adaugă diplomație, experiență, înțelepciune și dorința de a rămâne utilă, cu blândețe și căldură, într-o societate în care astfel de calități sunt tot mai greu de întâlnit. Florica, dorințele mele pentru tine sunt simple și sincere: să continui să fii, cu aceeași sănătate, inspirație, grație divină și sens. Restul le-ai primit deja – și știi să le dăruiești mai departe.

—**Mihaela Tatu**, jurnalist, realizator de televiziune și trainer

Florica și copiii ei stăteau pe scări, devastați, tremurând. Soțul Floricăi și tatăl lor, Relu, tocmai murise într-un accident de mașină.

Împreună cu soția mea Linda, am mers să-i vedem pe Florica și pe copii. Stăteau ținându-se de mână, plângând, șocați, o familie devastată.

Florica era însărcinată, și își primea cu stoicism această încercare copleșitoare.

A înfruntat realitatea și viitorul, încrezându-se în Dumnezeul care o sprijinea la fiecare pas. În acele momente s-a dovedit a fi o mamă în toată puterea cuvântului: iubitoare, protectoare, gata să-și apere copiii și să-și țină familia la adăpost de orice furtună.

Au urmat zile pline de durere, dar a fost înconjurată de prieteni grijulii. Cu multă hotărâre, a intrat într-o perioadă de formare intensă, de învățare și transformare.

Influența ei s-a extins apoi și asupra copiilor și a generațiilor următoare. Cine poate înțelege mai bine această nevoie, dacă nu cel care este experimentat?

Cu o voință de fier și o putere neobișnuită, ea s-a ridicat pe noi culmi și a fructificat oportunități deosebite. A luat decizii puternice, a dat dovadă de responsabilitate politică, fiind întotdeauna de încredere.

—**Lars Hornberg**, Suedia, fondatorul *Căminului Felix*

La sfârșitul anului 2017, o persoană cu viziune sau cineva acolo sus a intuit că, deși firi diferite, dar complementare, putem face echipă pentru un proiect care avea să devină emblematic: *Forță în unitate*. În realitate, totul a început cu încrederea și unitatea dintre noi două.

Despre Florica aș putea scrie pagini întregi, tocmai de aceea este dificil să aleg doar esențialul. Una dintre trăsăturile ei definitorii – rar întâlnită în lumea politică – este capacitatea de a întoarce și celălalt obraz. Dacă am fost o echipă de succes, s-a datorat și faptului că, deși temperamente diametral opuse, ne-au unit câteva valori solide: puterea de muncă, perseverența în atingerea obiectivului ales și, mai ales, corectitudinea. În anii petrecuți împreună am învățat câteva lucruri de la Florica, inclusiv lecția prețioasă de a nu lua decizii la cald.

Când mă gândesc la Florica îmi vine în minte o adiere blândă de parfum de tei. Aceasta este Florica, calmă, blândă și deosebit de muncitoare.

—**Daniela Nicolescu**, fost Secretar de Stat la Ministerul economiei și fost Secretar general al OFL România

Am cunoscut-o pe Florica Cherecheș în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, la un eveniment de strângere de fonduri organizat de Bob Fulton, un american remarcabil, care a avut un rol esențial în înființarea Asociației Integra, în Europa de Est. Am avut astfel prilejul să-l susținem pe el personal și, implicit, Asociația Integra, dedicată ajutorării femeilor din România, aflate în situații de risc. Era o reprezentantă curajoasă, dar extrem de sensibilă a femeilor vulnerabile din România.

Pe vremea aceea, Florica, aflată ea însăși într-o situație dificilă, era o susținătoare ferventă a acestor femei vulnerabile. Am văzut în ea trăsături care au contribuit la formarea unui cetățean influent și devotat, care și-a desfășurat activitatea mai întâi orașului ei natal, Oradea, și mai apoi ca deputat în Parlamentul României. Florica nu s-a lăsat descurajată de evenimente care, pentru alții, ar fi putut constitui o piedică în îndeplinirea menirii lor. Credința ei profundă și neclintită în Cristos nu doar că a protejat-o, dar a și propulsat-o în roluri de conducere. Îi suntem nespus de recunoscători lui Dumnezeu pentru felul în care Florica a fost modelată și pregătită atât prin intermediul Asociației Integra, al Primăriei orașului Oradea cât și al Parlamentului României. Florica a fost și a rămas o adevărată ucenică a Domnului Isus, credincioasă misiunii care i-a fost încredințată.

—**Harold Jacobi**, avocat, și soția **Wendy**, Lexington, MA, USA

Am început o relație de mentorat cu Florica acum mulți ani și consider povestea ei una de inspirație și încurajare, care vorbește despre un Dumnezeu mântuitor și restaurator. Este o femeie credincioasă care, deschisă la călăuzirea lui Dumnezeu, a progresat de la a fi o mamă șomeră îndurerată la a deveni, peste ani, consilier local, viceprimar, membru al Parlamentului și secretar de stat. Florica a luptat cu curaj pentru o viziune creștină asupra căsătoriei și familiei și, procedând astfel, a câștigat respectul colegilor ei. Ea este un exemplu tipic a ceea ce poate face Dumnezeu atunci când suntem deschiși la îndrumarea și împuternicirea Lui.

—**Nola Leach**, CEO CARE International, Marea Britanie

Ne-am intersectat cu Florica Cherecheș în perioada în care a condus Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții. A fost un lider care a dovedit nu doar competență, ci și o autentică calitate umană. Dincolo de funcția pe care o ocupa, era o prezență caldă, empatică, apropiată de oameni și profund respectuoasă față de persoanele vulnerabile.

Nu era genul de conducător care rămâne la birou. A petrecut mult timp în teren, întâlnindu-se direct cu persoanele cu dizabilități, ascultându-le nevoile și căutând soluții reale. Fiecare vizită, fiecare discuție purtată direct cu oamenii confirma faptul că acționa din convingere, nu din obligație, și că e ghidată de dorința sinceră de a schimba ceva în bine, chiar și atunci când voința politicului punea limite.

Pentru mulți dintre noi, perioada mandatului ei a fost o dovadă că empatia și profesionalismul pot merge mână în mână în slujba oamenilor.

—**Daniela Tontsch**, Președinta Consiliului Național
al Dizabilității din România

Ce avea în comun o femeie din vestul Canadei cu o femeie româncă în 2003?

Ambele aveau dragoste pentru Dumnezeu și o inimă pentru comunitatea din jurul lor, în special pentru femei.

Ambele femei aveau 4 copii, dar circumstanțe de viață foarte diferite.

Cu toate acestea, Dumnezeu, prin Integra, a adus-o pe Florica în viața mea, peste oceane și continente.

Am colaborat la sprijinirea micilor afaceri, învățând să depășim greutățile care apăreau în cale.

Chiar dacă lucrurile s-au schimbat pe parcurs, am menținut comunicarea cu Florica, și am continuat să ne manifestăm grija una față de alta, până în ziua de azi.

—**Carol Woods**, Vancouver, BC, Canada

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHERECHEȘ, FLORICA
Căderea care m-a învățat să zbor / Florica Cherecheș. - Oradea : Scriptum, 2026

ISBN 978-606-031-605-3

821.135.1

FLORICA CHERECHEŞ

CĂDEREA CARE M-A ÎNVĂŢAT SĂ ZBOR

O poveste despre curajul
de a începe din nou. Şi din nou.

Editura Scriptum®
Oradea

Publicată sub titlul
Căderea care m-a învățat să zbor:
O poveste despre curajul de a începe din nou. Și din nou.
de Florica Cherecheș

© 2026 Editura Scriptum®

str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice în limba română sunt preluate din NTR – Noua Traducere în Limba Română.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN (tipărit) 978-606-031-605-3
ISBN (e-book) 978-606-031-608-4

Tiparul executat în U. E.
30 29 28 27 26 5 4 3 2 1

Celui lipsit de speranță,
părăsit și singur;

Celui care a căzut și crede
că nu se mai poate ridica;

Celui ajuns la capătul puterilor,
care nu mai vede drumul înainte;

Celui care poartă în tăcere
răni adânci și dureri nerostite;

Celui care se simte uitat de oameni și,
uneori, chiar și de Dumnezeu;

Celor care cred că toți politicienii sunt mincinoși,
corupți și interesați doar de propriul folos.
Sper ca aceste pagini să fie o dovadă vie
că există și un alt tip de politică,
una în slujba binelui comun.

Florica Chereches

Coloana sonoră a vieții mele

Unele cântece nu rămân doar cântece. Se leagă de oameni, de locuri și de momente, iar versurile lor ajung să ne însoțească ani întregi. Unele dintre aceste melodii m-au urmărit prin diferite anotimpuri ale vieții, mi-au dat curaj, mi-au întărit credința sau au spus în locul meu ceea ce eu nu știam întotdeauna să pun în cuvinte.

Am adunat aici câteva dintre ele, ca pe o mică coloană sonoră a acestei cărți. Poate că aceste cântece îți vor spune ceva despre mine înainte ca povestea să înceapă și te vor lăsa să întrezărești, dincolo de cuvinte, ceva din ceea ce am purtat în suflet.

Te invit să le asculți chiar în timp ce citești. Poate că, prin muzică, povestea va continua dincolo de pagini.

- Pentru noi e taină mare – I Know Who Holds Tomorrow, de Ira F. Stanphill
- Tu mă ridici – original You Raise Me Up, muzica: Rolf Løvland; versuri originale: Brendan Graham
- Doar Isus – original Only Jesus, de Mark Hall, Matthew West și Bernie Herms
- Zi de zi, clipită de clipită – text original: Lina Sandell-Berg; muzica: Oscar Ahnfelt. Imn original suedez, din secolul al XIX-lea
- Bunătatea Ta [Medley] — The Goodness of God
- Vreau lângă Dumnezeu să fiu mereu — versuri: Traian Dorz; muzica: Valerica Stan
- Preludiu din Suita nr. 1 pentru violoncel în Sol major, BWV 1007 — compozitor: Johann Sebastian Bach

Cuprins

O viață în capitole...

Mulțumiri 13
Cuvânt-înainte 17
Prefață 23

Prolog: Visuri spulberate 27

PARTEA I
AM ÎNVĂȚAT SĂ ZBOR

1 Cuibul din care am pornit 39
2 Primele pene și primele bătăi de aripi 51
3 Un nou cuib și zbor în doi 59
4 Zborul se învață îndrăznind 71
5 Când aripile se deschid 87

PARTEA A II-A
ZBORUL SE FRÂNGE

6 Căderea în gol 101
7 Aripile frânte dor 117
8 Ieșirea în zbor din fundul prăpastiei 131
9 Sub aripa nevăzută 145

PARTEA A III-A
DIN NOU ÎN ZBOR

10 Aripile prind iar putere 159
11 Două inimi, un zbor neașteptat 175
12 Zbor în căutarea de curenți buni 189
13 Cuibul lărgit 199
14 Noi orizonturi de zbor 213
15 Când puii își iau zborul 227

PARTEA A IV-A
ARIPI ÎNTINSE SPRE CEILALȚI

16 Chemată să zbor mai departe 237
17 Zbor în cercuri tot mai largi 249
18 Zbor la o altă altitudine 259
19 Zborul nu mai este doar al meu 273
20 Aripi ocrotitoare 279
21 Întoarcerea la cuib 291

Epilog: Ce am învățat în zbor 301
Linia timpului 310

POSTFAȚĂ
DESPRE ARIPILE SUB CARE AM CRESCUT

22 Aripile care mi-au dat curaj să zbor 315
Filip Cherecheș-Toșa

23 Ocrotită sub aripa mamei 319
Cristina Mătăsaru

24 Aripile care m-au ridicat 325
Titus Cherecheș-Toșa

25 Aripile care m-au purtat spre viitor 329
Denisa Cherecheș

Mulțumiri

Această carte s-a născut dintr-o poveste trăită, dar nu a fost scrisă de una singură. În spatele fiecărei pagini sunt oameni care m-au încurajat, m-au așteptat, m-au împins înainte atunci când eu aș fi renunțat și, mai presus de toate, au crezut că povestea mea merită spusă.

Primul dintre ei este fratele meu, Olimpiu Filip. Lui îi datorez, într-o măsură pe care cu greu o pot pune în cuvinte, faptul că această carte există. El a crezut în povestea mea cu mult înainte ca eu să cred că aș putea să o spun. Ani la rând m-a îndemnat să scriu, convins că ceea ce am trăit ar putea aduce lumină, curaj și speranță altora. M-a provocat, m-a încurajat, m-a îndrumat și a rămas lângă mine cu o răbdare care nu s-a terminat atunci când eu am obosit.

Oli, îți mulțumesc pentru încrederea ta, pentru răbdare și pentru felul în care ai văzut în această poveste ceva ce eu însămi nu reușeam încă să văd. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat să renunț și că ai mers

cu mine până la capăt. Ai fost mai mult decât promotorul acestei cărți. Ai fost fratele meu, prietenul meu și omul care m-a ajutat să transform un gând într-o carte. Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru tine.

Un loc aparte în această călătorie îl are Simona, nora mea cea mare și, de multă vreme, fiica mea de suflet. Ea a știut să fie aproape fără să apese, să întrebe fără să insiste și să-mi amintească, cu blândețe, că există o promisiune pe care am făcut-o și pe care trebuie să o duc la capăt.

Simo, îți mulțumesc pentru răbdarea ta, pentru sensibilitate și pentru perseverența cu care ai vegheat asupra acestui vis. Poate că uneori ai avut impresia că manuscrisul a intrat într-un sertar și nu mai iese de acolo, dar tu nu ai uitat de el. Ai continuat să crezi. Sprijinul tău discret a însemnat mai mult decât știi.

Stelian, soțul meu, a fost lângă mine în această călătorie așa cum a fost lângă mine în atâtea altele: cu statornicie, răbdare și dragoste. Viața mea a fost adesea plină de proiecte, responsabilități și oameni care aveau nevoie de mine. În spatele tuturor acestora a fost un om care a înțeles, a așteptat și a susținut. De multe ori, libertatea mea de a mă dărui altora a fost posibilă pentru că el a acceptat să poarte împreună cu mine partea de povară care nu se vede.

Stelian, îți mulțumesc pentru încrederea cu care m-ai însoțit, pentru loialitate și pentru dragostea care nu a avut nevoie de multe cuvinte. Îți mulțumesc pentru toate momentele în care mi-ai dat curaj să merg înainte. Dacă această carte vorbește despre statornicie, o parte din povestea ei este și despre tine.

Copiii mei: Filip, Simona, Cristina, Narcis, Titus, Adnana și Denisa – au fost, fiecare în felul lui, parte din această carte. Le mulțumesc pentru încurajări, pentru răbdare și pentru încrederea cu care au primit paginile în care apar și fragmente din povestea familiei noastre.

A scrie despre propria viață înseamnă, inevitabil, să deschizi și uși care nu privesc doar trecutul tău. Vă mulțumesc că ați înțeles acest lucru, că mi-ați respectat dorința de a spune povestea cu sinceritate și că ați fost alături de mine până la capăt. Vă iubesc și sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru fiecare dintre voi.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc și prietenilor dragi care au fost parte din diferitele anotimpuri ale vieții mele. Unii au rămas aproape ani la rând, alții au apărut pentru o vreme, dar fiecare a lăsat ceva în urmă: o vorbă bună, o mână întinsă, un sfat, o rugăciune, un zâmbet sau pur și simplu prezența într-un moment în care aveam nevoie de cineva.

Unele dintre aceste întâlniri se regăsesc în paginile cărții, altele nu. Dar toate fac parte din povestea mea. Vă mulțumesc pentru că ați mers, într-un fel sau altul, alături de mine.

Sunt recunoscătoare echipei Editurii Scriptum pentru felul în care ați primit această poveste și ați lucrat cu grijă la transformarea ei într-o carte. Ați pus profesionalism, răbdare și sensibilitate în fiecare etapă a acestui drum și vă mulțumesc pentru că ați avut grijă nu doar de cuvinte, ci și de povestea din spatele lor.

Și, mai presus de toate, Îi mulțumesc lui Dumnezeu.

Când mă uit la viața mea, văd atât înălțimile, cât și văile. Văd momente în care am știut încotro merg și momente în care nu am mai văzut nici măcar următorul pas. Văd pierderi pe care nu le-aș fi ales și binecuvântări pe care nu aș fi știut să le cer. Dar peste toate văd aceeași mână care m-a purtat.

El a fost acolo când am căzut și tot El m-a ridicat. A fost acolo când nu am înțeles și când, mai târziu, am început să văd. Mi-a dat putere când nu mai aveam, mi-a deschis drumuri când nu vedeam nicio ieșire și mi-a arătat, iar și iar, că ceea ce eu credeam a fi sfârșit putea deveni un nou început.

Pentru toate acestea Îi sunt recunoscătoare. Pentru purtarea Lui de grijă, pentru oamenii pe care i-a așezat în drumul meu, pentru familia pe care mi-a dăruit-o și pentru toate lecțiile pe care le-am învățat pe parcurs. Dacă povestea mea va aduce cuiva curajul de a mai face un pas, speranța de a o lua de la capăt sau dorința de a se încrede din nou în Dumnezeu, atunci știu că a meritat să fie spusă.

Iar dacă aceste pagini vor ajunge în mâinile tale într-o perioadă când treci printr-o vale, mă rog să-ți amintească un singur lucru: o cădere nu înseamnă că povestea s-a terminat. Poate că, uneori, tocmai acolo începe un zbor nou.

Cuvânt-înainte

La un moment dat, după ce viața ne purtase deja pe fiecare pe propriul drum, Florica m-a prezentat unei doamne din cercul ei de cunoștințe:

— Vreau să ți-l prezint pe fratele meu.

Doamna s-a uitat când la ea, când la mine, apoi a spus cu o sinceritate dezarmantă:

— Vai, nu am știut că ai un frate. Nu semănați deloc. Tu ești așa de frumoasă!

Mie mi-a rămas doar să trag concluzia... firească.

Îmi amintesc și astăzi întâmplarea aceea nu doar pentru umorul ei, ci pentru că spune, fără să-și propună, ceva adevărat despre Florica. Mulți oameni au cunoscut-o după ce devenise deja omul pe care îl văd astăzi. Puțini însă cunosc drumul care a dus până acolo.

Iar un om nu poate fi înțeles doar privind locul în care a ajuns. Ca să-i înțelegi viața, trebuie să cunoști și lumea din care a plecat.

Imaginează-ți o lume fără internet, fără telefoane mobile și fără Google. O lume în care un telefon fix era un lux, apa caldă curgea doar o dată pe săptămână, iar informația se căuta în biblioteci, nu pe un ecran. Scrisorile ajungeau după câteva zile, iar răbdarea nu era o virtute, ci o necesitate.

În această lume s-a născut Florica.

A crescut într-o familie modestă, cu resurse puține și lipsuri multe. O lume în care succesul nu venea peste noapte și în care caracterul se forma mai ales prin muncă, disciplină și perseverență.

De aceea, înainte de a judeca alegerile, temerile sau visurile unei fete care a crescut în România acelor ani, merită să-ți amintești că fiecare generație poartă amprenta timpului în care s-a format. Iar uneori, ca să înțelegi omul care a devenit cineva, trebuie să înțelegi mai întâi lumea în care a învățat să trăiască.

Când eram copil, o invidiam. O invidiam pentru că era mai mare decât mine. Pentru că pleca într-un alt oraș la facultate, iar eu rămâneam acasă, într-o familie în care certurile dintre părinții noștri și violența deveniseră un calvar greu de trăit. O invidiam pentru că avea voie să facă lucruri la care eu doar visam. Ea pleca în lume, eu rămâneam cu sentimentul că lumea mea se termină la poarta casei.

Multă vreme am crezut că eu sunt cel dezavantajat. Astăzi cred exact contrariul. Mă bucur că sunt fratele mai mic. Florica a pășit întotdeauna înaintea mea în fiecare anotimp al vieții și, fără să-și propună acest lucru, mi-a arătat cum se trece prin fiecare dintre ele. A fost înaintea mea la școală și la facultate. În căsnicie și în profesie. În responsabilitățile vieții și chiar în suferințele pe care niciun om nu și le dorește.

Și astăzi îi urmăresc felul în care gândește, felul în care se schimbă, felul în care îmbătrânește și îmi spun că, dacă Dumnezeu îmi va dărui anii pe care i-a primit ea, mi-aș dori să ajung acolo cu aceeași pace, cu aceeași credință și cu aceeași bucurie de a merge înainte.

Mereu mi-a fost un model. Nu unul ales. Nu unul impus. Pur și simplu a fost primul om pe care l-am privit suficient de aproape încât să învăț din viața lui. Privind în urmă, îmi dau seama că toate marile etape ale existenței mele au trecut mai întâi prin experiența ei.

Viața Floricăi este pentru mine asemenea unui film pe care îl